

İktisadî ve İctimaî Nizâm*

Economic and Social System

Nurettin Topçu

Bin yıllık şereflî bir tarihin sonunda, içten ve dıştan tehdit eden çeşitli düşman darbeleriyle yıkılma tehlikesine karşı koymak azmindeyiz. Mazinin Moğol istilâlarıyla Haçlı seferleri, yerini komünist ve mason zorbalığına bırakmış bulunuyor. Şu farkla ki, Kılıç Aslan'ın torunları Moğollarla işbirliği yapmadığı, Fatih'in türbesine Haçlılar yaklaşmadığı halde, bugün Türk çocuklarının kanında komünist neşvesi dolaşüyor ve hayat damarlarında Amerikan yaşayış tarzı hâkimiyet tahtını kurmuş bulunuyor. İşte gerile-yişimizin mâna ve hakikati budur. Biz bu iki barbar istilâsını karşılamaya muktedir yeni bir cephe açmaya mecburuz. Elbette ona komünist de, kapitalist de saldıracaktır. Herşeyden önce bu topraklarda büyük devlet olarak yaşayabiliriz. Müslüman Türk'ün devlet telâkkisi, Müslüman Anadolu'nun sosyalizmidir. Bu kelimeden gocunan Türk çocuklarının bu hali, saflıkla bilgisizlikten başka bir şey değildir.

Müslüman Anadolu sosyalizmi demek, İslâm'ın ruh ve ahlâkına sahip olacak Anadolu'nun insanını ve bütün hayat kuvvetlerini, ferdi menfaatlarla ihtirasların sınırları dışına çıkarıp bir ilâhi bölgede, tam iktidarı ile sağlam iradenin disiplini altına, millet selâmeti yolunda toplulukla seferber etmek demektir. Komünizmi bertaraf edecek ve siyonizmi toprağa gömecek tek kuvvet budur; öbür adı milliyetçiliktir. Zira, toplumun malı olmayan milliyetçilik olmaz. İktisadî hayatın serbest ferdî teşebbüslere bırakıldığı, ahlâkın âvare heveslere terkedildiği, okulun yabancı ve özel ticarethâneler hâline getirildiği, muhtariyetine sığınan üniversitenin millet iredesini tanımadığı, millet dilinin her yandan saldırılarla didik didik olduğu yerde milliyetçilikten bahsedilmez. İslâm cemaati ise, müminlerin birbirleriyle kardeş olarak

---

* Bu makale "Türk Milliyetçiliği ve Komünizm" başlığıyla *Hareket Dergisi*'nin 32. sayısında (Ağustos 1968); *Ahlâk Nizamı* kitabının 2. baskısında (1970); "İktisadî ve İctimaî Nizam" başlığıyla *Milliyetçiliğimizi Esasları*'nda yayımlanmıştır. Topçu'nun bu makalesi *İş Ahlakı Dergisine Ahlâk Nizamı*'ndan (İstanbul, 1997, Dergâh Yayınları, 3. baskı, s.25-31) alıntılanmış ve burada kullanılan imlaya sadık kalmıştır.

yaşadıkları topluluktur. Bu kısım insanlar çalışarak başkalarının kazandığı, azgın bir azınlık dünya nimetleri içinde boğulur, ruhunu ve ahlâkını zevkleriyle hırslarına fedâ ederken büyük millet çoğunluğunun hayvanlar gibi süründürüldüğü, Allah sevgisiyle gıdalanmaktan zevk duyanların dünyaları zindan edilirken yahudinin ve yeryüzünü domuzlar gibi sömüren yahudi uşaklarının ikbal ile saadetin devletine sultan oldukları bir dünyada kardeşlikten bahsolunamaz. Müminlerin kardeşliği böyle bir kara damın altında barınmaz. “Zenginlerin malında fakirlerin hakkı vardır.” “Ve ey müminler. Ancak nafakanız size helâldir.” İslâm’ın istediği, her mahallesinde bir milyonerin türediği zenginlerin cemiyeti değildir. Fukaranın ahı ile yüzü kararmayan cemiyettir; ümmetlerin ahı ile arşını yakmayan gerçekten bahtiyar bir ülkenin cemiyetidir. Ferdî varlıkları semirten bir rejim içinde yetmiş hac seferi ile Cennet’e kavuşacaklarını vehmeden bedbahtlara, Mirac’dan dönüşte Büyük Peygamber’in söylediğini hatırlatırım: “Cehennem’de zenginlerle kadınları gördüm, Cennet’te fakirlerle çocuklar vardı.”

Biz bu fakirlerle bu çocukların hizmetindeyiz. Sanki büyük servetler cemaatin yüzünü güldürecekmiş gibi, dünya hırsları ile halkın da gözlerini karartmaya çalışanların “cennet! cennet!” diye aradıkları hurileri ve köşkleri kendilerine bağışladık. Biz, iki dünyada nizâm, hak ve hakiki saadet aramaktayız.

Devlet varlığını tehdit edici iç ve dış kuvvetlerin komünist ve mason kuvvetleri olduğunu söyledik. Komünistler fakirlerin ve çalışan ellerin hakkı dâvasına bağlanarak, masonlar dünya nimetlerini büyük insanlık cemaatinin elinden alarak ve bu nimetleri yalnız kendi aralarında bollukla paylaşan merhametsiz ve mutlu bir zümrenin yeryüzünde sinsice hakimiyetini sağlayan insanlığın gizlenmiş bir cihazı kullanarak, masum insanlığın hayat hakkına bile tahakküm ederek büyük Türk dünyasının varlığını kökünden kemirmektedirler. Komünizmin kaba maddeciliği gibi kapitalizmin maddeyi tanrılaştıran değerleri ile inhisarcı iktidarını büyük insanlığa karşı koyan ilerleyişi bir an evvel durdurulmalıdır. Her ikisinin de kökleri vatan dışındadır. Beynelmilel kapitalizmin idarecisi masonluğun hâlâ kanun dışı edilmediğinin sebebi salâhiyetli makamlardan sorulmalıdır ve bu teklif en yetkili mercie sunulmalıdır. Masonların bütün iktidar makamlarından uzaklaştırılması lâzımdır. Bu, Türk milletinin iradesidir.

Komünizmin ortadan kaldırılmasına gelince, bunun için daha çok şeyler yapılması lâzım geliyor. Komünistler millî hayatımızın bütün meselelerine, Anadolu’nun bütün dertlerine dokunuyorlar. Biz bu meselelerin kaba maddeciliğın eliyle değil de insanlığa inanan ruhun ve Allah’a çevrilen imanın eliyle halledilmesini istiyorsak, bunları kendi meselelerimiz olarak

ele almalıyız. Komünizm ile mücadele ederken, büyük devlet bütçesine ve muhtekir tüccarın heveslerine ve lütuflarına el uzatarak değil, şarlatanlıklarla ve tezyiflerle değil, kalplere uzanan rahm ü şefkat ellerinin bütün dertli gönüllere deva sunmasını bilen samimiyeti ile davranmamız lâzımdır. Güneşin gölgeleri silerek yok etmesi tarzında komünizm ortadan kaldırılır. Millet vücudunun yaralarına dokunmaktan, bu yaraları tedaviden biz vazgeçersek eğer, bu hatalı davranışla millet varlığını onlara terketmiş oluruz. Komünizme karşı olmak, bu takdirde millet hayatına ve millet dâvasına karşı olmak mânâsına mânâsına gelecektir. Her zerresi acılarla sızlayan millet vücudundaki yaraları cesaretle bir ameliyatla tedavi etmek zorundayız. Millet dertlerini bir tarafa bırakarak komünizmi boğazlayacağız diye yapılan çırpınmalar, vehim avcılığından ileri gidemez. Komünizm salgınının genç neslin hayatında süratle ilerleyişi ve bu olayın sebepleri üzerine dikkatle eğilmemiz icap ediyor. Gençliğin kalbine yaklaşıp da onu dikkatle yoklamayan, sade kin tohumları serpip tehdit silâhı kullananların gençliğe ve bu vatanın istikbaline ihanet ettiklerine kaniyim. Evvelâ kapitalistî esaretten sıyrılalım, sonra ilmî ve objektif metotlarla, tarafsız gözleyle vicdanların üzerine eğilelim. Nihayet kalbimizi Allah'a teslim ederek kin ile hatadan kurtuluş dileyelim. Ancak böylelikle, komünizmi şahlandıran ve genç kalplere bu dâvayı dolduran sebepleri anlayabileceğiz. Sebepler bulunduktan sonra dertlerin tedavisi mümkün olacaktır. Zira hastalığın sebebi ortaya koyulmadan tedavisine imkân yoktur.

Komünizmi son neslin kalbine aşıl原因 olaylar nelerdir ve bunların giderilmesi nasıl mümkün olacaktır?

Evvelâ insana kıymet vermemiz lâzımdır. Kur'ân'ın insanla eşref-i mahlûkat sayan hükmüne hürmetten başka kurtarıcı yolumuz yoktur. İnsana nasıl hürmet edilir. Ulu atamız Yavuz Sultan Selim'in İbn-i Kemâl'in şahsında ilimle faziletin kemâline hürmeti gibi; Fatih'in hâkime ve adalete, bir kelimeyle Hakk'a hürmeti gibi. Bir kısım çalışan insanlar, ailesinin bir aylık geçimi için sadece iki-üçyüz lira aylık alırlarken, özel yüksek okulun ilim kisvesi taşıyan aç gözlü muhterisinin bir saatlik ders karşılığında yüzelli, ikiyüz lira ücret aldığı yerde insana hürmet sözünün mânâsı kalır mı? Devletli doğan ve bütün ömürlerince devlet devşirenlerin hastahanelerde birer hükümdar gibi olduğunu gören nasırlı ellerin hastahane kapılarında sürünerek can verdiği toprakta hürmet fidanı hiç yeşerir mi? Millet mektebine millet çocukları alınmazken, kolejlere ve çeşitli yabancı kültür yuvalarına zengin çocukları doldurulur da yine de Kur'an ahkâmı hürmet görüyor mu denir? Millet gücünün mahsulünün % 52'si yalnız bir şımarık şehirde harcanıp tüketilirken haklarına güneşin şahit olduğu emek sahiplerinin bütününe,

koskoca bir millete, hem de en çok kendi emeğinin karıştığı bu nimetlerin küçücük artığı uzatılırken, Allah'ın kullarına hörmet düşünölmüş müdür?

Aynı zamanda bir ahlak eğitimine kuvvetle başlamak lâzımdır. Devrimiz makina gıcirtısının ahlak ilâhilerini susturduğu devirdir. Aptal makina hayranlarının, ahlakın vakti geçmiş şeylerden olduğu iddiaları ve hasta ruhların ümitsizlik telkinleri ile ahlakımız ve bütün mânevî yapımız bugün hayat seferberliğinin dışında kalmıştır. Bir kısım mâneviyatçıların din diye kullandıkları hırs ve kibir silahı ise fertlere ve zümrelere menfaat sağlayıcı bir bezirgânlıktan ileri gitmiyor. Gerçek dinî hayat, ahlakımızla beraber yetim ve yoksuldu. Din adamlarımız, cemaatın dertlerine uzanmaktan Allah kullarının kalbine yaklaşmaktan, hattâ böyle bir mesuliyet ve dâvanın varlığından bile habersizdirler. Ancak hastanın, yoksulun, garibin, yetimin ve bu yetim milletin sahibi ve kurtarıcısı olanlar, islâm ve selâmet dininin sahipleridir. Benim yolum, senin mezhebin, bizim kitabımız, üstadımız efendimiz diye birbirlerini yiyenler, Allah kulluğunun mânasını ve gerçek iman yolunu kaybetmiş olanlardır. Bunların hepsi de din şekline bürünmüş olan hırslarının kurbanlarıdır.

Bizim ahlakımız hörmet, hizmet ve merhamet prensiplerini kendinde birleştiren aşk ahlakıdır. Herşeyden önce, Allah'ın yüzlerde güleceği yaşta içgüdülerinin üstüne yükselemeyen gençlere aşkı sevdirmeliyiz. İlmin, sanatın, ahlakın ve hepsinin gayesinde aşkın âşıkları olmayı ideal edinecek bir nesil yetiştirmeliyiz. Bu işi başardığımız anda, hasta bir kinden başka bir kudret taşımayan komünizm eriyerek kaybolacaktır. Ahlakı dinden ayırmak mümkün olmadığını göre, İslâm'ı dosdoğru ve derinliğine tanıtabilecek yeni kültür kurumlarına ihtiyaç vardır. Bunu, İslâm enstitülerinin bünyeleri islâm edilerek akademi haline getirilmeleriyle sahip olacakları yeni varlıklarının feyzinden ümit etmekteyiz. Bu dâva yolunda içte barınan en mühim engel, Kur'an kursları adı altında pek cılız ve gerçek değerlerinden mahrum din kültürü yayıcılığını yapan cahil ve muhteris zümrelerin çalışmalarıdır. Onlar devlet eliyle mutlak surette ortadan kaldırılmalıdır.

Ahlak, teknolojinin inkârı mânasına gelmez. Tekniğin hayatımızdaki rolü bir realitedir. Ancak o, en büyük ihtiyaç sayılsa bile yine de bizim idealinin istikâmetinde ve insanın emir ve iradesiyle yönetilmelidir. Su ile hava en büyük hayati ihtiyaçlarımızı karşılar; ama yine de onlara tapmaya ve onları kullanırken irademizi feda etmeye lüzum yoktur. Hakikatta bizi mahkûm eden tekniğin kendisi değildir, belki tekniği kucaklayıp öne düşen kendi ihtiraslarımızdır. Bugün bizim ahlak duygumuzu felce uğratan, kendi ruhumuza bile sahip olmaktan bizi alıkoyan sebep, üçyüz seneden

beri dîni de, ahlâkı da aşkın okşayışları ile alamayarak varlığımıza çevrilen yumruklarla almış olmamızdır. Şiddette, tehditte, tezyifte din aranır mı? Bunlarla ahlâk aşısı yapılır mı hiç? Herşeyden, çalışmaktan, çatışmaktan, istemekten usanan, gerçekten, servetten ve devletten bile kaçan insanın hiç usanmadığı, kendisinden aslâ kaçamadığı bir şey vardır. Bu ilâhi iktidarın adı aşktır. İnsanoğlunun aşktan, bu kubbenin altında kaçabileceği yer yoktur. Komünist de aşktan kaçamayacak; onu da ancak aşk fethedebilecektir. Yeter ki biz, aşkın sunucuları olmasını bilelim.

Şiddet ve tehdit bugün onu sustursa bile, yarın kat kat kuvvetini artırmasına yarayacak, bugünkü tehlikeyi yarınki felâket haline getirecektir.. Ancak, aşk ruh kuvveti ister; halbuki zayıf ve hasta ruhların maddeye bağlanan şiddetlerinden başka kuvvetleri yoktur. Komünizmin kuvvetini yok etmek istiyorsak yapacağımız başka bir şey de millet ve memleket dâvalarının hepsine el koymaktır. Tarlasından okuluna kadar, kaldırımlarında sürünen çocuktan gecekondulu sefaletinin kurbanlarına kadar, işçisi, kiracısı, köylüsü, gazetecisi ve dilencisi, bu insanların hepsi ancak devlet eliyle kurtuluşuna ve insanlığına kavuşabilecek, ya da devlet eliyle cemiyetteki yerini hayattan tasfiye edecektir. Devletin müdahalesine muhtaç olmayan tek meselemiz yoktur. Otoriteli bir devlet çalışması, Türk milliyetçiliğinin temeli olacaktır. Bu temel cesaretle atılmazsa eğer, komünizmin enternasyonal akımlarıyla Amerika'nın kozmopolit kuvvetleri Türk milliyetçiliğini boğacaklardır.

İçtimaî müesseselerin hepsinde inkılâp yapmak zorundayız. Çürüyen müesseseler kendi oylarıyla tasfiye değil, ıslah bile edilemezler. Hastayı ancak bir doktor tedavi eder. Hastanın değil kendini tedavi etmek, hasta olmamak bile elinde değildir. Bugün mevcut görevleriyle tutunamayan, çocuklarına ruh ve irade vermeye gücü yetmeyen ailede, bir hörmet ve fazilet mâbedi olmaktan çıkmış bulunan okulda, hergün, her sabah halka kucak kucak zehirler saçan bezirgân basında, milletin kalbine hançer batıran ve bir türlü milletin olamayan radyoda, vicdansız ve mesuliyetsiz bir saldırma politikasını menfaat dünyasında düzenleyen iğrenç bir ticaret hayatında, ikbâl ticaretini hüner ve meslek yapan particilik çalışmasında inkılâp yapmamız lâzım geliyor. Yerinde tutulmaya değerli tek müessesemiz kalmamıştır. Kendisine hiçbir ruh sevgisi ve ahlâk ideali aşılınmayan çocuğa ilkokulda verilen maddeci ve pozitivist terbiye, üniversite profesörünün varlığında bütün sömürücü isteklerle hırsların kompleksini gerçekleştiriyor.

Erginliğine kavuşacak milletlerin kuvvetle güdülmeye ihtiyacı vardır. Milletin iradesini yine kendi tarih ve mukaddesatı içinde arayıp bulan ve bu iradeyi kullanmasını bilen iktidarın ancak hâkimiyeti, komünizmi hayat

sahasından uzaklaştırabilir. Bu iktidar kullanılmazsa zayıf ve gevşek hayat damarlarına komünizm kolayca sokulur ve millet vücudunu, otorite düşmanlığı metodlarıyla felce uğratar. Bizim devlette örnek üstatlarımız Hz. Ömerler ve Yavuz Selimlerdir. Bu örneklerin getireceği devlet, millî devlettir. Milliyetçilik, bize onların kutsal emanetidir.